

99. møde.

Onsdag den 30. maj kl. 10.

Første næstformand (Grete Hækkerup): I skrivelse af 25. maj d.å. meddeler ministeren for udenrigsøkonomi, at han ønsker skriftligt af fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af overenskomst, med tilhørende protokoller og tekster, mellem medlemsstaterne i Det europæiske Kul- og Stålfællesskab og Det europæiske Kul- og Stålfællesskab på den ene side og Kongeriget Norge på den anden side

og

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af aftale om Det nordiske Ministerråds sekretariater og deres retlige stilling med tillægsprotokol.

Skriftlig fremsættelse af forslag.

Ministeren for udenrigsøkonomi (Ivar Nørgaard): Jeg har herved den ære at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af overenskomst, med tilhørende protokoller og tekster, mellem medlemsstaterne i Det europæiske Kul- og Stålfællesskab og Det europæiske Kul- og Stålfællesskab på den ene side og Kongeriget Norge på den anden side. Overenskomsten blev undertegnet i Bruxelles den 14. maj 1973.

Indledningsvis skal jeg her, idet jeg i øvrigt henviser til de til forslaget knyttede bemærkninger, nævne, at den første af disse aftaler indgås af De europæiske Fællesskabers Ministerråd, med den anden aftale også forelægges de kontraherende medlemsstater til ratifikation. Norges overenskomst med Det europæiske Kul- og Stålfællesskab udgør en betydningsfuld del af aftalekomplekset, og det er ikke mindst gennem ratifikation af denne overenskomst, at Danmark sikrer videreførelsen af den frihandel, der var oprettet under EFTA-samarbejdet. Dette er baggrunden for, at forslaget allerede forelægges for tinget i indeværende samling.

Siden december 1972 har en norsk for-

handlingsdelegation og EF-Kommissionen drøftet indholdet af de to handelsaftaler, som de kontraherende parter nu har undertegnet. Som det vil være medlemmerne af folketinget bekendt, har Danmark lige fra åbningen af de indledende drøftelser og til afslutningen af de egentlige forhandlinger søgt at gøre sin indflydelse gældende i EF's Ministerråd og de faste repræsentanters komité med henblik på, at Norges aftaler med De europæiske Fællesskaber skulle blive udformet så gunstigt som muligt for Norge.

Blandt de væsentligste danske indgreb i forhandlingerne kan nævnes den støtte, man ydede Norge i spørgsmålet omkring størrelsen af kvoterne for import af norsk råaluminium og aluminiumhalvfabrikata til EF. Da den danske produktion af sidstnævnte varegruppe er nedlagt, var det samtidig ønskeligt for Danmark, at muligheden for leverancer heraf fra Norge blev opretholdt.

Bortset fra viljen til at støtte Norge, der efter folkeafstemningen befandt sig i en yderst vanskelig situation, idet den norske udenrigshandel pr. 1. januar 1973 ville stå uden noget aftalemæssigt grundlag, var regeringens beslutning om aktivt at arbejde for et hurtigt og tilfredsstillende forhandlingsresultat dikteret af et ønske om, gennem undertegnelsen af en overenskomst mellem Norge og Det europæiske økonomiske Fællesskab, at befæste de klare økonomiske og handelsmæssige fordele, som EFTA-samarbejdet gennem de sidste år har betydet for Danmark.

Det var det samme ønske, der straks efter den norske folkeafstemning havde tilskyndet den danske regering til at foretage en noteudveksling med den nye norske regering, hvorefter man på gensidighedsbasis forpligtede sig til at opretholde den eksisterende frihandel for industrivarer gennem 1973, dog således, at den eventuelle indgåelse af en frihandelsaftale mellem Norge og EF ville afløse dette arrangement. Dette skete tidligere, end man kunne have forudset efter de første vanskelige forhandlingsfaser, og den 14. maj d.å. undertegnede Norge i Bruxelles to overenskomster med Fællesskaberne, den ene med Det europæiske økonomiske Fællesskab, den anden med Det europæiske Kul- og Stålfællesskab.